

kommission (sum skjótt er ov gomul ultan nakad ársliit. P. D.).

Der er aldeles ikke nogen saadan Forbindelse mellem de to Sager, at de nødvendigvis bør følges (sambandsins og sjálvstýrisins stóra ídni fyri at fáa fátækramanninum jórð. P. D.).

Efter at Ministeriet har afvist direkte Forhandling for Tiden med Lagtinget om dettes Lovforslag, mener et Mindretal indenfor Udvalget (Effersøe, M. Samuelsen og Weihe) dog efter Omstændighederne at kunne tilraade Tinget som et Forslag, at bidrage til Sagens Fremme ved at indvælge Medlemmer i Ministeriets Udvalg.

Man indser dog, at Lagtinget for at undgå enhver Misforståelse, bør udtale, at man ikke herved tilkendegiver nogen Tilslutning til den af Ministeriet stillede Opgave for Udvalget om Gennemførelse af en særlig Lovgivning til Fremme af Opdyrkningen. Ethvert Medlem af Tinget maa i saa Henseende være frit stillet. (Ikki eiti á hugi fyri »Ministeriet stillede Opgave« hjá afturhaldinum. P. D.).

Et andet Mindretal (Viðstein) (javnadarmaður) tiltræder uden Forbehold Nedsættelse af et Udvalg i det omhandlede Ojemed.

Et tredje Mindretal (Matras, Niclasen og Patursson) udtaler:

Da alle Tingets Valggrupper i de Aar, denne Sag har været behandlet i Tinget (1927, 1928 og 1929), har været repræsenteret i det Udvalg, der har behandlet heromhandlede Sag, da saavel Landbrugskonsulenten som Amtmanden har været tilkaldt til Sagens Udvalgsbehandling, da Udvalget med Tilslutning fra Landbrugskonsulenten og Amtmanden baade i 1928 og 1929 enstemmigt har indstillet Sagen til Lagtingets Vedtagelse, og da Lagtinget i 3 paa hinanden følgende Samlinger enstemmigt har givet Sagen sin Tilslutning, finder Mindretallet, at det nu kun vil være yderligere at forhale Sagen, om der nu nedsættes et Udvalg til Sagens fornyede Overvejelse.

Mindretallet maa derfor fraaade at vælge Medlemmer til oftnævnte Kommission.

Forslag:

Af Udvalget:
I. Lagtinget udtaler overfor Landbrugsministeriet:

Arbejdsmannafelagið „Fylking“

heldurs ársaðalfund leygdagin hin 20. januar 1931.

Dagsskrá:

- 1) Rokniskapurin.
- 2) Val av stjórn.
- 3) Bryting av gr. 3 i felagsins lógum.
- 4) Viðtøku av lógreglum fyri útbetalingskantarí.
- 5) Rit.
- 6) Ymist.

Stjórnin.

Tessverri var lýsingardátiin seinast komin at vera 13. ístaðin fyri 20.

Blaðst.

1) at det er meget magtpaaliggende, at Sagen om direkte Statsbidrag til Opdyrkning fremmes i Henhold til Lagtingets Forslag (samtykt við 20 atkvøðum).

Af et Flertal (Effersøe, Matras, Niclasen, Patursson, M. Samuelsen og Weihe):

2) at Tinget indtrængende fraraader, at denne Sag sættes i Forbindelse med Spørgsmaalet om Tilvejebringelse af Jord til Opdyrkning. (Samtykt við 11 atkvøðum).

Af et Flertal (Effersøe, M. Samuelsen, Viðstein og Weihe):

II) Lagtinget vælger 3 af sine Medlemmer til at indtræde i det af Ministeriet nedsatte Udvalg. (Fall við 11 atkvøðum).

Af et Mindretal (Matras, Niclasen og Patursson):

Lagtinget er ikke villigt til at vælge Medlemmer til det omhandlede Udvalg. (Fall við 1 móti 8 atkvøðum).

Et Mindretal (Effersøe, M. Samuelsen og Weihe):

III) Ved at indvælge Medlemmer i Udvalget, tilkendegiver Tinget ikke sin Stilling til den af Ministeriet stillede Opgave for Udvalget om Gennemførelse af en særlig Lovgivning til Fremme af Opdyrkningen „paa en bredere Basis“. (Fall við 10 atkvøðum).

Afturhaldsflokkarnar høvdu so stalt drigið uppskotið, um javnadarmenn ikki við nokrum hjálparmonnum høvdu selt heita uppskot til viðgerðar:

»I Henhold til Landbrugs-

Tíðindi.

Tvøroyri.

Bruni á Tvøroyri.

I nátt kl. 3 vórðu fólk vakt av eldbrandsrópi. Tað var klubbín á Tvøroyri, ið brendi. Eldur var komin í um náttina — hvussu veit eingin; menn gita uppá elektricitetin.

Tað eydnaðist at slökkja, so bert yvirtromin brendi.

ministeriet Skrivelse af 15. Juli d. A. om Nedsættelse afen Kommission til Behandling af Spørgsmaalet om direkte Statsbidrag til Opdyrkning paa Færoerne m. v. fremsættes følgende

Forslag til Beslutning:

Lagtinget vælger 3 Medlemmer eet af hver Partigruppe, til at indtræde i den af Landbrugsministeriet nedsatte Kommission vedr. Statsbidrag til Opdyrkning m. m. paa Færoerne.

Samtykt við 19 atkvøðum.

Til limir av nevndini vóru valdir: Matras, M. Samuelsen og J. H. Poulsen og til tiltaksmenn: Niclasen, Effersøe og Viðstein.

Andróðurin var sterkur. Men sambandið við hinum afturhaldsflokkinum høvdu sær ikki at mola veljarnum sum drápsmenn av hesum uppskoti.

J. H. Poulsen stóð í valbólk við javnadarmonnum, og tá ið vit vistu, at hann í jórðaspurninginum er góður javnadarmaður, settu vit hann í nevndina, eisini tí, at hann hevði sitið í teirri stóru »Landbokommission« og telvast við afturhaldið.

Uppskotið, ið hovuddsákliga er útarbeitt av okkara manni og búnaðarráðgevaranum, liggur nú frammí frá teirri niðurseltu nevnd — og hjá okkum javnadarmonnum er orsök til at vera fegnir. Hóast tað ikki ber heilt á mál, er tað eitt stórt stig á teirri socialdemokratisku leiðini.

Vit vilja einki eira fyri at vekja eina kravhylgju ímillum fólkkið fyri at fáa heita uppskot framt, og hóast bæði sjálvstýrismaðurin og sambandsmaðurin í nevndini hava tikið „forbehald“, skrivandi undir við fyrirvarni, og hóast afturhaldsflokkarnir úttan úrslit hava hildið 15, fimtan,

nevndarfundir um tað i ár á tingi, og hóast oddamaðurin í sjálvstýrinum merkti tað fyri at fara Føroyingar aftur í Gabels tð og fyri at leggja stein oman á stein og byrði oman á byrði, og oddamaðurin í sambandinum helt tað hava tann feil, at tað var ov mikið socialdemokratiskt — hóast alt hetta hava vit tað treysti, at tað veruliga skal eydnast at fáa Føroya fólk so við hesum máli, at tað skal koma at gangast tí sum við teirri kontantu lónrind-ingini, at afturhaldið, sambandið

og sjálvstýrið, hættir sær ikki at kova tað.

Tekini til at so verður, eru longu eyðsjónlig: »Dimmalætt-ing« t. d. skrivur vælviðað — blaðstjórin er sjálvur gamal socialdemokrat, vit hava høyrð tað, men at hann kann skriva so, er mestur ein forspákarí fyri eini seigligari vend í flokkinum eftir fólksins alvarskravi, ið er ilt at vírhoyra.

Ansvarhavandi blaðstýrari fyri Suðuroyar-síðuna: P. M. DAM

HAVNAR KOL- & CEMENTHANDIL

KUL

COKES

BRÆNDE

TLF. 208.

Føroya skipara- og navigatorfelag

heldur ársaðalfund í avhaldshúsinum í Tórshavn fríggjdagin 19. januar 1931 kl. 7 s. p.

Dagsskrá:

1. Frásaga frá farna ári.
2. Rokniskapurin fyri 1930.
3. Nevndarval.
4. Limagjald bestamanna.
5. Lógbroytan.
6. Krav um at vissa skipararnum, at hann fær lón sína.
7. Lønarsáttmáli 1931.
8. Ymist.

Stjórnin.

Spreingievnrir.

Umframt býrskrút, hogl og búgvín skot eru altíð at fáa spreingievnrir av ymsum slogum, antin tey eru til havna-, veg-, húsbýgginga- ella garðløg, grevstur av stórri veitun ella spronging av ónotagróti og tilíknandi, altíð at fáa hjá

Pall bónda í Kirkjubø.

Telefon nr. 4.
Telegramadr.: „Chicatria“.

Útgevarar: Javnaðarmannafelag.

Blaðstjóri við ábyrgd: H. M. Jacobsen.
Prentsmiðja B. Z. Jensens, Tórshavn.

Væl skild og upp to date seteplir

havi og biliga til solu. Tey mugu bileggjast í hesum mánaði. Solan einans mót peningi í hond.

Pall bóndi í Kirkjubø.

Telefon nr. 4.
Telegramadr.: „Chicatria“.

Lýsing.

Áðalfundur verður hildin í Gota sóknar arbeidsmannafelag hin 31. januar í dansustovni í Syðrugøtu kl. 8 s. p.

Dagsskrá:

- 1) Rokniskapurin.
- 2) Stjórnarval.
- 3) Hæðkan av limagjaldi við 10 kr.
- 4) Ymist.

Stjórnin.

Føroya búnaðarfelag

hefur áðalfund 9. februar við tí lógfestu dagsskrá og lógbroytan.

Nærri um tíma og stað verður kunngjørt við uppslag á gotunum.

Nevndin.

or dem, og haabe, at ogsaa han maatte faa en god Hustru og Børn — saa vilde ogsaa alle deres Sorger have vendt sig til den største Lykke, som de syntes, at de ikke havde fortjent. Saa vilde de have oppnaaet at se det, som de ofte havde tænkt og talt om deres lille Karen, opfyldt i rigeste Maal, thi hun var den af deres Børn, som havde den bedste Grund. Nu syntes de, at de var trætte og trængte til Hvile.

— Dagen oprandt, Inger Bryllup skulde staa. Saa længe nogen kunde huske, havde den gamle Gaard aldrig været saa festklædt, alt, hvad der kunde laves, blev gjort saa højtideligt som muligt. Tjueestfolkene holdt saa meget af deres gode lille Inger, de havde forbeholdt sig den Ære at lave et lille Fakkeltog, Ingers Mand var jo i

en stor Stilling som Embedsmand i København, og Brudeparret skulde samme Aften rejse til deres Hjem. Da Vielsen var fuldbyrdet, og de unge var kommet hjem til Gaarden, holdt Karens Svigersøn en Festtale for hende, og hele Selskabet var bevæget til Taarer, dog især hendes gamle Forældre og Karen selv, men nu var alt jo saa lykkeligt. Inger kyssede og omfavnede nu sin Moder Gang efter Gang, hun kunde ikke nok takke hende for den Opdragelse og den Energi, hun havde haft til at holde ud.

»Kære Moder,« sagde Inger, »da det nu er sidste Dag, jeg er her i mit Ungpigehjem, vil jeg bede dig tilgive mig de Gange jeg har været uartig og egensindig over for dig.«

Karen klappede sin lille Pige paa Haaret, det var hendes

stumme Svar. Nu stod Vognen for Døren, og Anders sad paa Bukken, han var saa stolt over, at han skulde køre sin unge Frøken, som han havde holdt saa meget af, til Stationen med hendes Ægtemand. Glade steg det unge Par i Vognen, og efter at have taget en rørende Afsked med alle de kære korte de af Sted.

Da Inger og hendes Mand var borte, gik Karen ind og takkede og bad Gud, som havde velsignet hende i saa rigelig Maal, endnu havde hun sin kære Paul hos sig i nogle Dage, han havde faaet Orlov i Anledning i Søsterens Bryllup. Hun følte, at hun vilde savne Inger forferdeligt, det vilde blive svært i den første Tid, og i al hendes Lykke havde hun stadig Bekymring for at hun skulde blive opdaget af sin Søns Fader, som endnu ikke

havde nogen Anelse om, at det var hendes Datter, der nylig var blevet gift med hans Hustrus Frænde. Hun syntes, hun vilde føle den samme Skamfuldhed, som da hun var ung Pige, hun havde jo dengang ikke været ude i Verden og lært Meneskers forskellige Karakter at kende, hun var kun en lille Bondepige fra et lille borgerligt Hjem.

Nu var Dagene svundet, og Pauls Orlov var ogsaa forbi, nu skulde hun være alene igen. Begge de gamle levede, Gud ske Lov endnu, men de var ikke meget værd mere, hvad det angik med Oplivelse og Selskab, som de havde været for, de maatte stadig holde Sengen. Paul tog nu Afsked med sin Moder og Bedsteforældrene, hans Pligt kaldte, og han maatte af Sted.

Da Paul var rejst, tog Karen fat paa alt, hvad tænkes kan af Haandarbejder, Syning, Spinden og Vævning, hun havde lært sine Piger alle disse Færdigheder i Faget, saa Spiderokken og Væven kom i Gang. Karen var ogsaa godt lidt af sine Naboer, saa hun havde ofte hyggelige Sammenkomster i Hjemmet.

Et Aar var nu gaaet, siden Inger var bleven gift, og hun havde ikke været hjemme siden men hun ventedes til Julen, og det glædede Karen sig meget til. Nu var hun jo blevet Bedstemoder, Inger havde faaet en lille Datter, som havde faaet Navnet Karen, hun sad netop med sit Broderi ved Vinduet og saa ud.

(Fortsættes).